

ножътъ ми, помислилъ Танчо.

Нейко продължалъ: „Халиль-ефенди е добаръ човѣкъ; той ще да обича и да почита твоята дъщеря; той ще да я облѣче въ кадифе и въ коприна; той ще да я заведе въ Пловдивъ, и тя ще да са вози въ позлатени кочии; а пакъ ти ще да бѣдешъ богатъ човѣкъ. . . Ако би на твоето мѣсто билъ други, то той би благодарилъ бога и радвалъ би са, че дъщерята му живѣе въ къщата на единъ ефендия; а ти си сѣдналъ та са сѣрдишь! Гръците, ерменлиете, гюрюджиете и черкезите сами продаватъ своите дъщери на турските голѣмци. . .

— Замълчи, стари дяволе, и не късай ми сѣрцето! Бѣди проклѣтъ и ти, и дѣцата ти, и унуките ти! Нека бѣде проклѣтъ и твоиятъ братъ Халиль-ефенди! . . . Проклѣти да сте, крастави кучета! . . .

— Е-е-е-е! А нема не е грѣшно да проклинаме зетътъ си, който води нашето чедо? Това не е добро, брате Танчо, грѣхота